

POLSKA AKADEMIA NAUK
KOMITET INŻYNIERII ŚRODOWISKA
z siedzibą przy Instytucie Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrze

Stanowisko Komitetu Inżynierii Środowiska Polskiej Akademii Nauk
w postępowaniu opiniodawczym **projektu**
Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 05.05.2011 r.
w sprawie liczby członków Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów
oraz warunków i trybu ich wyboru

Dotychczas obowiązujące *Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie liczby członków Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów oraz warunków i trybu ich wyboru* (Dz.U. z 2010 r. Nr 109, poz. 711) w *Załączniku* ustanowiło **2** członków w dziedzinie **nauki techniczne** i dyscyplinie **inżynieria środowiska**.

Obecny **projekt** nowego Rozporządzenia w tej samej sprawie zmniejsza w załączniku liczbę członków Centralnej Komisji w dziedzinie **nauki techniczne** i dyscyplinie **inżynieria środowiska** z dotychczasowych **2** do **1** osoby.

Apelujemy o stanowcze sprzeciwienie się powyższemu zmniejszeniu liczby członków Centralnej Komisji w postępowaniu opiniodawczym **projektu** tego nowego *Rozporządzenia*, albowiem jest ono bardzo niekorzystne dla nauki i gospodarki narodowej oraz dla szkolnictwa wyższego. Uprzejmie wnosimy o zaopiniowanie **projektu** z warunkiem **pozostawienia** liczby **2 członków** w zakresie dyscypliny **inżynieria środowiska**. Takie stanowisko uzasadniamy niżej.

Inżynieria środowiska jest dyscypliną nauk technicznych obejmującą przedsięwzięcia inżynierskie dążące do zachowania środowiska przyrodniczego w stanie równowagi oraz zachowania jego możliwości do samoregeneracji i samooczyszczania, a w przypadku dewastacji środowiska (np. przez katastrofy, zbyt intensywną działalność gospodarczą, czy awarie) zmierzające do przywrócenia tej równowagi. Inżynieria środowiska zajmuje się zwłaszcza takimi działaniami człowieka w środowisku jak budownictwo oraz przemysł i ich problemami, zagadnieniami i kierunkami badań jak m.in: unieszkodliwianie ścieków i odpadów, gospodarka odpadami, systemy zaopatrzenia w wodę i kanalizacyjne, systemy grzewcze i ciepłownicze, klimatyzacyjne i wentylacyjne, instalacje w budynkach, ochrona powietrza, inżynieria ekologiczna, systemy gazownicze oraz chłodnictwo.

Należy poza tym podnieść, że w dziedzinie nauk technicznych członkowie CK z zakresu dyscypliny **inżynieria środowiska** reprezentują zarazem dyscyplinę podobną **ochrona środowiska**, bowiem w ogóle brak tej ostatniej w wykazie Centralnej Komisji. Z tego powodu do dyscypliny **inżynieria środowiska** w postępowaniach opiniodawczych Centralnej Komisji dochodzą takie specjalności **ochrony środowiska** jak m.in.: systemy ochrony wód i gleby, monitoring i ochrona środowiska, oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, metodologia projektowania i eksploatacji urządzeń ochrony środowiska, mikrobiologia techniczna, toksykologia i ekologia, fizykochemia wody i powietrza.

Wykazany bardzo szeroki zakres merytoryczny **inżynierii środowiska** przekłada się na stosownie duże zapotrzebowanie gospodarki i nauki oraz szkolnictwa wyższego na jej specjalistów. Niech o tym świadczą liczby: na kierunkach **inżynieria środowiska** i **ochrona środowiska** kształcą się obecnie w Polsce ok. 50 tys. studentów w ok. 40 szkołach wyższych, zatrudnionych jest obecnie ok. 2 tys. pracowników naukowych w szkołach wyższych i placówkach PAN (w tym ok. 300 ze stopniem dr hab. i tytułem prof.), w dyscyplinie **inżynieria środowiska** ok. 100 osób uzyskuje rocznie stopień doktora, około 25 osób rocznie - stopień doktora habilitowanego, a około 10 osób rocznie – tytuł profesora. W związku z tym w zakresie dyscypliny **inżynieria środowiska** Centralna Komisja opiniuje odpowiednio dużą liczbę spraw, znacznie większą niż przypada na mające 2 członków inne dyscypliny naukowe w dziedzinie nauk technicznych.

Poza powyższym zarazem uważamy, że wprowadzenie do wykazu Centralnej Komisji w dziedzinie **nauki techniczne** nowych dyscyplin (jak np. **inżynieria produkcji** i **inżynieria rolnicza**) nie może powodować – co uczyniono – zmniejszenia liczby członków Centralnej Komisji reprezentujących dyscyplinę **inżynieria środowiska**.

Przewodnicząca
Komitetu Inżynierii Środowiska PAN
Prof. dr hab. inż. Czesława Rosik-Dulewska